

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.979 van 1 maart 2016
in de zaak A. 216.130/X-16.263.**

In zake : Jozef VAN LOOVEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Van Der Straten
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 15 juni 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2015/0258 van 21 april 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1314/0066/A/8/0085.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 9 juli 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 januari 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Borms, die loco advocaat Patrick Van Der Straten verschijnt voor de verzoekende partij, en Veronique Elsemans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting ingediend waarin hij niet enkel om de voortzetting van de procedure verzoekt maar ook antwoordt op het auditorsverslag. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: het cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditorsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van verzoeker. Het voormelde procedurestuk wordt

alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten.

IV. Feiten

4. Bij arrest van 4 juni 2013 vernietigt de RvVb de vergunningsbeslissing van 25 augustus 2011 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: de deputatie) waarbij aan verzoeker enerzijds een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend “voor de regularisatie van een aantal wijzigingen aan een woning, op voorwaarde dat het wel degelijk om een eengezinswoning en niet om een meergezinswoning gaat” en anderzijds de “stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van de tuinbergingen en garage achter de woning, alsook de kiezel- en asfaltverhardingen wordt geweigerd”. Bij hetzelfde arrest beveelt de RvVb aan de deputatie om een nieuwe vergunningsbeslissing te nemen en om “bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de planologische verenigbaarheid van het aangevraagde, rekening te houden met de vaststellingen [van] landmeter [D.V.] en de uitvergrotingen van het gewestplan”.

5. Op 22 augustus 2013 neemt de deputatie opnieuw een vergunningsbeslissing waarbij aan verzoeker een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend “voor het regulariseren van een woning” en wordt geweigerd voor “de aanwezige tuinbergingen en garage achter de woning, alsook de kiezel- en asfaltverhardingen”.

6. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verzoeker tot vernietiging van deze laatste vergunningsbeslissing ongegrond.

V. Onderzoek van het enige cassatiemiddel

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 EVRM, de artikelen 10, 11 en 149 Gw, artikel 32 van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ (hierna: het DBRC-decreet), artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’ (hierna: het inrichtingsbesluit), en van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat het bestreden arrest door aan te nemen dat “uit de vergunning van 21 september 1993 [...] niet [kan] afgeleid worden dat de woning volledig zone-eigen gelegen is in woongebied” de bewijswaarde van die vergunning en het inrichtingsbesluit schendt omdat 1) de woning ofwel integraal in woongebied ligt “waar verzoeker meent op te mogen vertrouwen”, ofwel deels in agrarisch gebied ligt zoals de voormelde vergunningsbeslissing van de deputatie van 22 augustus 2013 aanneemt, 2) de bouwvergunning van 21 september 1993 “een woning met garage, bestemd voor wonen zonder enig agrarisch doel” vergunt en een dergelijke woning overeenkomstig artikel 11 van het inrichtingsbesluit verboden is in agrarisch gebied en bijgevolg uit die vergunning enkel kan worden afgeleid dat de woning in woongebied ligt. Dit motief van het bestreden arrest is tevens gebrekkig omdat het gebaseerd is “op een foutieve lezing van een bewijsstuk”.

Het bestreden arrest “heeft [...] het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel op een onwettig[e] wijze geïnterpreteerd en toegepast”. Deze beginselen houden in dat verzoeker erop mocht vertrouwen dat de bouwvergunning van 21 september 1993 wettig werd verleend en dat de woning zich bijgevolg geheel in woongebied bevindt. “Geen normaal zorgvuldig persoon zou op basis van de vergunning [van 21 september 1993] ervan uitgaan dat een

vergunde woning zich mogelijks niet in woongebied bevindt maar in een bestemmingsgebied welke onverzoenbaar is met de vergunde woning”.

Beoordeling

8. Het enige middel gaat terug op de verwerping van het tweede middel van verzoeker waarin de schending wordt aangevoerd van het vertrouwensbeginsel omdat in de bouwvergunning van 31 september 1993 die aan zijn rechtsvoorganger werd verleend niet wordt “vermeld dat dit een zonevreemde woning is” en bij de overdracht in 1995 van het onroerend goed “door het college van burgemeester en schepenen geen gewag [werd] gemaakt van het zonevreemd karakter”.

9. Het bestreden arrest verwerpt dit middel op grond van volgende overwegingen:

– de bestreden vergunningsbeslissing schendt “wat de woning betreft” het vertrouwensbeginsel niet omdat met de bouwvergunning van 21 september 1993 een woning en een tuinhuis van 20m² wordt vergund en de bestreden vergunningsbeslissing “de stedenbouwkundige vergunning uit[breidt] voor de – destijds zonder vergunning – aan de betreffende woning aangebrachte wijzigingen”;

– verzoeker “kan zich niet rechtsgeldig beroepen op het vertrouwensbeginsel om de regularisatie te bekomen van illegaal uitgevoerde werken in strijd met de bekomen vergunning van 21 september 1993”;

– het middel dat ervan uitgaat dat verzoeker “door de destijds verleende vergunning erop mocht vertrouwen dat de woning niet zonevreemd is” mist feitelijke grondslag omdat uit de vergunning van 21 september 1993 niet kan afgeleid worden dat de woning volledig zone-eigen gelegen is in woongebied en niet aanneembaar wordt gemaakt dat “het college van burgemeester en schepenen [...] enige waarborg of bevestiging zou gegeven hebben aan [verzoeker] omtrent het zone-eigen karakter van de woning en waaruit [hij] mogelijks rechten zou kunnen putten op grond van het vertrouwensbeginsel” en omdat integendeel “uit de brief van de gemeente [...] aan de instrumenterende notaris bij [...] de aankoop

van het perceel door [verzoeker] [blijkt] dat het pand voor een gedeelte in de woonzone gelegen is en voor een gedeelte in de landbouwzone”.

10. Verzoeker voert geen gemis aan motivering of een daarmee gelijk te stellen geval aan maar betwist de motieven van het bestreden arrest om zijn tweede middel te verwerpen.

Een schending van artikel 6 EVRM, artikel 149 Gw en artikel 32 van het DBRC-decreet wordt niet aangetoond.

11. De bewijskracht van een akte wordt miskend door de rechter die van die akte een uitlegging geeft die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskenning van de draagwijdte ervan.

Uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Rumst op 21 september 1993 een bouwvergunning heeft verleend voor het bouwen van een woning en dat deze akte geen melding maakt van de gewestplan- of andere planologische bestemming van het bouwperceel.

Door te beslissen met de hiervoor aangehaalde overwegingen (randnummer 9) geeft het bestreden arrest geen uitlegging aan deze akte die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat het bestreden arrest met de aangehaalde overwegingen (randnummer 9) de ligging volgens de bestreden vergunningsbeslissing van de woning deels in woongebied met landelijk karakter en grotendeels in agrarisch gebied aanneemt.

Het blijkt niet dat het bestreden arrest artikel 11 van het inrichtingsbesluit heeft geschonden.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat het middel, in zoverre het de schending aanvoert van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en het ervan uitgaat dat uit de bouwvergunning van 21 september 1993 enkel kan worden afgeleid dat de woning in woongebied ligt, feitelijke grond mist.

14. Het enige middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een maart 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust